

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ВТОРА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Рече Господ: както искате да постъпват с вас човещите, тъй и вие постъпвайте с тях. И ако обичате ония, които вас обичат, каква вам награда? Защото и грешниците обичат ония, които тях обичат. И ако правите добро на ония, които и вам правят добро, каква вам награда? Защото и грешниците правят същото. И ако давате заем на ония, от които се надявате да го получите назад, каква вам награда? Защото и грешниците дават заем на грешници, за да получат същото. Но вие обичайте враговете си, и правете добро, и на заем давайте, без да очаквате нещо; и ще ви бъде наградата голяма, и ще бъдете синове на Всевишния; защото Той е благ и към неблагодарните, и към злите. И тъй, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден. (Лк 6:31-36)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ОБИЧАЙТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ

Хората, братя, обикновено казват: „Каквото зло не желаят да ти сторят другите, не им го прави и ти“. По този начин се осигурява равновесие в обществото и често се избягват престъпления.

Иисус обаче без да се занимава с отрицателната

страна на този въпрос, подчертава положителното отношение към ближния, т.е. колкото добрини очакваме да ни направят другите, същите и ние да предложим. Това житейско отношение се нарича любов, която я възпява св. ап. Павел в първо послание до Коринтяни (13 гл.).

Христос изисква от нас да го последваме и да се оприличим на Него. Така Той ни е създал: по образ и подобие Божие. Св. ап. Павел приканва християните да приличат на него, тъй като той самият пръв последва примера на Христос. „Бъдете мои подражатели, както съм и аз на Христос“. Това е реалният опит на светците, които в действителност вкусват, че „Бог е любов“.

Във всички молитви молим Бог да бъде състрадателен, дълготърпелив и многомилостив, без гняв и ярост. Ние просим от Него опрощение. Това означава да ни вмести в своята любов и милост.

Но не изискваме ли и ние същото от хората? Да ни прощават, т.е. да не престават да ни обичат и постоянно да проявяват разбиране към нас? В Господнята молитва казваме: „И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на нашите длъжници“. Това е най-трудното! Нужна е зрялост, молитва и излизане от твоето аз, за да срещнем ближния, който също има нужда от любов, която имаме и ние.

Никой не се чувства толкова велик, че да няма нужда от друг човек. И никой не е толкова малък, че да не се нуждае другият от него!

Радост търсим, братя, сигурност, разбиране, песен, а не недоволство. Искаме другите хора да са истински и непресторени към нас, приятелски настроени с открити сърца и никога прикрити. Да познаят усилията, мъката, нашият интерес към тях! Но това означава, че трябва да изискваме и от себе си, да предлагаме всичко това на другите. „И както искате да постъпват с вас човещите, тъй и вие постъпвайте с тях“ (Лука 6:31).

Апостол Папаконстантиноу, Митрополит на Поляна и Кукузи, „Как ще повярват, ако не чуят“

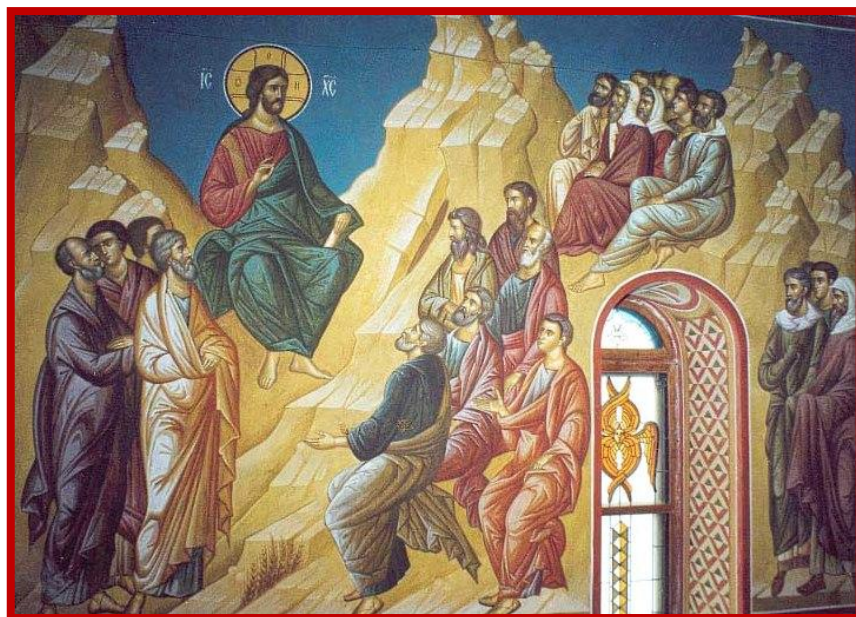
ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

СВ. АПОСТОЛ ТОМА

(Чества се на 6 октомври, а на 30 юни – заедно със останалите дванадесет апостоли)

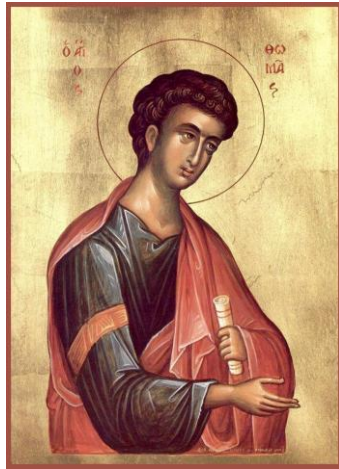
ТРОПАР

Ученик Христов, бил си съучастник на Божествения апостолски събор, защото неверие в Христовото

възкресение като си изказал,
уверил си се в това с докосване до пречистата Му
рана,
Томо всехвални, и сега проси и за нас мир и велика
милост.

ИЗ „ОХРИДСКИ ПРОЛОГ“

Ние имаме от Бога дом на небесата, жилище неръководно, вечно (II Кор. 5: 1). Всички наши трудове пред Бога имат една цел – да заслужим, според нашите сили, това неръководно жилище на небето. Индийският цар Гундафор намислил да си построи чуден дворец, такъв, какъвто няма никъде по земята. Когато неговият служител Аван търсил опитен майстор, който да съзида такъв дворец за царя, по Божи промисъл срещнал апостол Тома, който му казал, че е майстор и никой не може да построи онова, що царят желае, освен него. И тъй, Тома получил много злато от царя за построяването на двореца. Но като се разделил с царя, раздал всичкото злато на сиромасите. След две години царят пратил служителя си да попита Тома дали е готов дворецът. Защото дворецът трябвало да се построи някъде далеч от столицата. Тома отговорил: „Всичко е готово, освен покрива“. Поискал още пари от царя и царят му дал. А Тома пак раздал всичко на сиромасите и започнал да обикаля из царството и да извършва своята служба, т.е. да проповядва Евангелието. Царят узнал, че Тома даже не е започнал да строи двореца, хванал го и го хвърлил в тъмница. Същата нощ умрял царският брат и царят потънал в голяма скръб. Ангел взел душата на умрелия, развел я из рая, показал ѝ един пречуден дворец, какъвто човек и на ум не може да си представи. Душата на умрелия пожелала да влезе в този дворец, ала ангелът ѝ казал, че не може, защото този дворец е на неговия брат, който му е построен от апостол Тома чрез неговата милостиня. Ангелът върнал душата [на умрелия] отново в тялото му. Когато братът дошъл на себе си, казал на царя: „Закълни ми се, че ще ми дадеш каквото поискам“. Царят се заклел. Тогава брат му казал: „Дай ми твоя дворец, който имаш на небесата“. Учудил се царят и се усъмнил дали може да има дворец на небесата. Но когато брат му подробно му описал [какво видял], царят повярвал и веднага освободил Тома от тъмницата и като чул от неговите уста словата за спасението и вечния живот, се кръстил заедно с брат си. След това царят се потрудил с нови дела на милосърдие и с тях си построил пречуден дворец на небесата.

Св. Николай, еп. Жички и Охридски
Източник: www.misioner.com

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

6. МОГАТ ЛИ ДА БЪДАТ ОТМЕНЕНИ ИЛИ ПРОМЕНЕНИ НЯКОИ ПРАВИЛА И ОБРЕДИ, ПРИЕТИ И УСТАНОВЕНИ ОТ ЦЪРКВАТА?

(Продължава от бр. 785)

Самите съборни правила гласят: "Никому да не бъде позволено да променя или отменя гореозначените правила (на Св. събори и Св. отци) или освен посочените правила да приема други, с лъжливи написания, съставени от хора, дръзнали да се смятат за кърмчици на истината.." (VI Вселенски събор, правило 2; VII Вселенски събор, правило 1; Картагенски събор, правило 2).

"Никому да не бъде позволено да произнася, пише или съставя друга вяра освен установената от Светите отци, събрани от Духа Свети в град Никея" (III Вселенски събор, правило 7).

"С Божията благодат определяме: да пазим неприкосновена за нововъведения и изменения вярата, предадена ни от очевидците и служителите на Словото, богоизбраните Апостоли... вярата на всички прославили се в Църквата Божия мъже да се пази твърдо и непоколебимо наред с Богопредадените им писания и догмати..." "Ако някой не се придържа и не приема гореозначените догми на благочестието и не мисли и не проповядва така, а се опитва да върви против тях, такъв нека бъде анатема по силата на по-рано изложеното определение на споменатите по-горе свети и блажени Отци и нека бъде изключен и заличен от християнския именник, като чужденец, понеже ние окончателно постановихме по никой начин нито да се притурия, нито да се изхвърля нещо от определеното" (VI Вселенски събор, правило 1).

"Православният християнин трябва да приема за вярно и несъмнено, че всички точки на съборната вяра и Православната Църква са ѝ предадени от Господа нашего Иисуса Христа чрез Апостолите Му, изяснени и утвърдени са от вселенските събори, и да вярва в тях, както повелява Апостолът: и тъй, братя, стойте и пазете Преданията, които научихте било чрез наше слово, било чрез наше послание... Тази вяра да пазим не само като тайна на сърцето, но и с уста да възвестяваме и изповядваме без страх и съмнение.." (Православно изповедание... ч. 1, въпрос и отговор 4).

"Правилата на вярата, признати от цялата Православна Църква, са неприкосновени и неизменни, но трябва да се различават догматите на вярата от обредите.

Църковните учители сравняват догмата на вярата с живота, а църковните правила - с храна, и разсъждават така: без храна човек може да живее известно време, а без живота храната е безполезна и ненужна. Храната е разнообразна: съществено в нея е хранителната стойност. И в правилата се наблюдава не образът им, а предимно мисълта и целта им, а образът понякога може да се престъпи, както пише за

това в 5-о правило свети Василий: "Правилата не гледат образа, но изволенieto."

Обредите пък не се сравняват не само с живота, но и с храната, а може да се уподобят, ако някой реши, на съдове, служещи за приготвянето на храната. Както и съдовете, и те са били различни в различните времена и дори по едно и също време, но на различни места, според потребностите са се уголемявали и умножавали, и са били съкращавани и забравяни и дори са били отменяни.

И така, който иска да познае истината, за да не се лиши от единение със Светата Църква, преди всичко трябва да знае какво е догмат на вярата, какво е правило, какво е образ на правилото или изволение и какво е обред или обичай. Догматът на вярата е неприкосновен нито за светци, нито за ангели, а правилата са връчени на светците от правата вяра, за да управляват по тях Божията Църква, и ако по някакъв случаен пропуск или небрежност не се изпълняват, пренебрегналите ги се наказват с възбрана, но не отпадат от православието. Обредите пък са съборно разсъждение и се отменят и се прибавят.

И ако някой, който не знае какво е догмат на правата вяра, какво е правило и какво е обред, само по единия обред поиска да разпознае истинската Църква, за такъв може да се каже, че са слепи очите на ума му и той не разбира какво е живот, и какво е поддържане на живота и какво е украшение" (Архимандрит Павел).

"И така под обреди се разбират такива постановления на Църквата, които се отнасят не до същността на вярата, а до външната ѝ страна и нямат достатъчно догматично основание нито в Словото Божие, нито в определенията на Вселенските събори. Тук спадат: църковните чинодействия и устави, ред на църковно управление, различни предмети и действия, имащи символично значение. Обредите са се появили неведнага в своя строго определен вид, а са се създавали постепенно от Църквата, която сама ги е въвеждала в употреба и когато е смятала за нужно, ги е променяла, а някои и напълно е унищожавала, заменяйки ги с нови, по-добри, като при това е изисквала строго подчинение на разпоредбите си, наказвайки неподчиняващите се с отлъчване. Това право да променя, допълва и подобрява онова, което няма догматичен характер, винаги е принадлежало и неотменимо принадлежи на Църквата" (Священник Григорий Дьяченко. Уроки и примеры православной веры. Опыт катехизической хрестоматии. М., 1894., с. 485).

"Външният чин на Църквата е риза Господня, а самата Църква - Негово Тяло. Някой може да попита: Ако Църквата може да променя външното в себе си, защо не го променя? Затова, защото ѝ е дадено да променя не само защото има властта да го прави или не само за да упражнява властта си, а само тогава, когато някое действие, определено от устава ѝ, е престанало да бъде нужно, престанало е да назидава и подхранва духа. И това става не по прищявката на

някакви лица, привърженици на някаква мода, а само след като се увери, че наистина е така и че промяната или отмяната е желана от всички за духовна полза, а не за никакви външни удобства. Ако пък в Църквата всичко е назидателно, налага се и удовлетворява потребностите, а не представлява излишество, то защо трябва да се отменя или променя? Тогава тя не отменя и не променя." (Светител Теофан Затворник. Письма к разным лицам о разных предметах веры и жизни. М., 1892, с. 278).

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

ГОСПОД НИ Е ДАЛ ЗАКОН И ГО Е ЗАПЕЧАТАЛ С КРЪВТА СИ НА КРЪСТА

Господ ни е дал Закон и го е запечатал с Кръвта Си на Кръста.

Без Христа Спасителя ние сме нищо. Велик Божий дар е да се наричаме чедра Божии... Ден и нощ трябва да Му благодарим за безчислените Му благодеяния. Затова, че той е станал заради нас Човек и е пострадал за нас, затова, че е отворил за нас вратите на Царството Небесно за вечен, блажен живот.

Господ е основал една Църква. Православната вяра има пълнотата на Светия Дух и Божията благодат. Пазете и обичайте Православието повече от себе си! Всички православни трябва да пребивават в единомислие.

Земният ни живот е временен и прискръбен. Очаква ни вечен, блажен, радостен живот. За този небесен живот сме създадени. Затова тук ние понасяме всички несгоди, скърби, обиди, разни изкушения и както казва Самият Господ Бог в книгата Откровение: На оногова, който побеждава, ще дам да яде от дървото на живота, що е посред Божия рай (Откр. 2:7) и още: На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. (Откр. 3:21). Бог да ни даде да се удостоим с това щастие.

С търпение и труд всичко се постига. Плодоносните клони винаги са сведени надолу; така и смирените хора се смиряват, не се превъзнасят, но приписват всичко добро на Господа Бога и не се надяват на собствените си сили. Каквото и да правите, правете го със смирение и молитва. Вършете всичко внимателно, а не прибръзано, ако искате делата ви да са успешни.

Четете Светото Евангелие, вникнете в неговия дух и ще знаете кое е правилно и как да постъпвате. Интересът към чуждите пороци е грях, затова избягвайте този греховен навик. Надвивайте злото с добро. Невъзможно е да се изправи лошото с лошо. Следвайте наставленията на духовника си. Изповядайте се, причастявайте се, молете се, четете духовна литература – Священото Писание, светите

отци на Църквата, изпълнявайте Господните заповеди и ще се спасите.

Схиархимандрит Тимотей Саккас

ПОСТАРАЙ СЕ ДА ПОЧУВСТВАШ, ЧЕ ЦЕЛИЯТ ТИ ЖИВОТ ПРЕМИНАВА ПРЕД НЕГОВИЯ ВЗОР

„Където и да отидеш, винаги имай пред очите си Бога и ще се спасиш“

Преп. Антоний Велики

Един от древните, който се удостоил с този сладостен дар – да има винаги пред очите си Бога, топло ни увещава:

„Постарай се да почувстваш, че целият ти живот преминава пред Неговия взор.“

„Когато Го чуваш да говори в Светото Евангелие, уподоби се на множеството народ, който, слушайки Го, забравял глад и жажда, или на Мария, сестрата на Лазар, която, оставяйки всичко, седнала при нозете Му и попивала Божествените слова (Лука 10:40).“

„Когато вървиш по пътя, Го виждай до себе си като да те придружава и нека сърцето ти да се възпламени повече от сърцата на Лука и Клеопа.“

„Ако врагът те завихри в бурята на изкушението, виж себе си на кораба, който е на път да потъне заедно с Неговите ученици, и не се съмнявай, че Той е наблизо и всеки момент може да умири стихииите и да донесе покой.“

„Когато се удостоиш да се съединиш с Него по време на Божествената Литургия, кажи, подобно на Закхей, с най-дълбоко смирение и благодарност: „Как да ти възблагодаря, Господи, че ми оказа тази велика чест да влезеш в дома на моята душа?“

„Принуждавай се винаги да чувстваш себе си в Неговото присъствие, защото то е реално и не е трудно да го усетим, нужно е само да имаме чисто сърце, вяра и любов.“

Вярно е, че в този живот непрестанната молитва все още не е истински непрестанна, както и виждането на Бога... Тези делания са несвършени и само частични, дори при онези, които по чуден начин са се удостоили с такова преживяване. Но това е гаранция за достигане на съвършенство, когато ще срещнем Христос „лице в лице“, когато лицезрението на Господа и беседата с Него ще бъдат безкрайни и блаженството на праведните – неописуемо.

Старецът Петроний Танасе

Старецът Петроний Танасе († 22 фев. 2011) – един от най-почитаните румънски старци, дългогодишен настоятел на румънския общежитиен скит „Рождество на свети Йоан Предтеча“ на Света Гора Атон

Източник: www.pravoslavnonasledie.com

ДЕТСКИ СВЯТ

БЕДНОСТТА И БОГАТСТВОТО ЗАПОЧВАТ ОТ СЪРЦЕТО...

Веднъж един богат човек решил да попита из страната заедно със своя син, воден от единствената

цел, да му покаже как има хора, които живеят бедно и без пари. Той искал да накара сина си да почувства щастие от това, че живее добре и в охолство. За няколко дни те отседнали във фермата на скромно селско семейство.

Когато се завърнали, бащата попитал сина си дали му е харесало пътуването. „О, да!“ – отговорило момчето. „Видя ли колко бедни могат да бъдат хората?“ –

продължил бащата с въпросите си. „О, да!“ – отново отговорил синът. „Е, и какъв извод си направи, сине?“

А момчето отговорило:

„Видях, че имаме едно куче, а те – четири.“

Нашият басейн стига до средата на градината, а те имат ручей, на който не се

вижда крайт.

В нашата градина светят фенери, а техните нощи се осветяват от звезди.

Терасата ни се простира до предния двор, а техният простор е до самия хоризонт.

Имаме земен участък, на който живеем, а пред тях се ширят безкрайни поля, които човек не може да обгърне с поглед.

Домът ни е защитен с висока ограда, а те имат защитата на своите приятели.

Ние си купуваме храната, а те си я отглеждат сами.“

Докато бащата слушал като онемял, синът обобщил:

„Аз разбрах всъщност колко сме бедни!“

Да, за съжаление, ние твърде често не забелязваме колко много имаме и продължаваме да искаме повече и повече, и все нещо ни липсва... Но едно дете може да ни напомни кое действително е важно в този живот!

Източник: „Православен глас“, Бр. 2, 2025г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

4 октомври † 2 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. свщмчк Йеротей, еп. Атински. Св. мчца Вириней. Преп. Павел Препрости. Гл. 1, 1 тр. ев 7, ап. 2 Кор. 9:6-11 (с. 191), лит. ев. Лк 6:31-36 (с. 110)

5 октомври Св. мчца Харитина. Св. свщмчк Дионисий, епископ Александрийски

6 октомври *Св. апостол Тома

7 октомври Св. мчци Сергей и Вах

8 октомври Преп. Пелагия. Св. прпмчк Игнатий Старозагорски

9 октомври *Св. ап. Яков Алфеев. Преп. Андроник и Атанасия

10 октомври *Св. 26 прпмчци Зографски. Св. мчци Евлампий и Евлампия. Преп. Теофил Изповедник.

Евнорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Евнорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:

www.hram-blagoveshhtenie.bg